

Chút Tình Mong Manh

Mũ Xanh THẠCH THẢO

Hôm nay tôi làm người “viễn khách” trên chính quê hương mình.

Trở về thăm lại Vũng Tàu sau nhiều năm xa cách, đôi lúc tôi tự hỏi “Vì đâu và vì sao mà nhiều người phải rời bỏ quê hương đất dúi nhau đến xứ người sống đời tị nạn?” Hỏi để mà hỏi cho có, chứ tự trong thâm tâm tôi cũng đã có câu trả lời. Đó là do tập đoàn lãnh đạo CSVN đã thi hành cuộc trả thù tàn bạo và dã man nhất đối với quân nhân QLVNCH và công nhân viên chức chế độ cũ, đưa dân tộc tuột dần tới chỗ diệt vong. Ngày xưa, gần cầu Cây Khế, sắp bước vào ranh giới Vũng Tàu, có một tấm biển chào đón du khách:

*Trăng, nước, gió, mây, dương rữ bóng
Vũng Tàu, cảnh sắc đẹp như mơ*

Nhưng hôm nay đã khác xưa rồi, Vũng Tàu đón tôi về như một người khách lạ!

Những kiosk dễ thương ở Bãi Trước và Bãi Sau đã biến mất, thay vào đó là những công trình du lịch với mục đích duy nhất là moi tiền của Việt kiều khi họ về thăm (danh từ mới xuất hiện sau này để chỉ những người phải bỏ nước ra đi!). Tôi không nằm trong số người về VN “du lịch”, nhưng tôi cũng đã có mặt nơi đây để làm tròn nghĩa vụ đối với đảng sinh thành. Tuổi thơ của tôi đã gắn chặt với

Vũng Tàu mang nhiều kỷ niệm. Tìm lại những hình ảnh cũ, tôi đi một vòng ngang qua những chôn ngày xưa quen biết, như ngôi trường tôi đã học, như Linh Sơn Cổ Tự mà hàng tuần tôi đã cùng các bạn sinh hoạt, vui đùa bên mái hiên chùa.

Giờ thì mái ngói chùa đã phủ rêu phong, trải bao đời sương gió. Sư ông trụ trì đã viên tịch ở tuổi 90. Cô Bảy không con cái, sống nương nhờ cửa Phật, ngày xưa thường hay nấu cơm cho chúng tôi ăn, cũng đã mất sau cuộc đời tàn bạo và khắc nghiệt này. Chị Bột - người huynh trưởng của đoàn Oanh Vũ - cũng đã vào chùa, ngày ngày nghe câu kinh, tiếng kệ.

Ngôi trường vẫn còn đó, nhưng tường bên ngoài đã được tô sơn nhếch nhác với nhiều khẩu hiệu lố lằng ...

Những con đường thân quen, những địa danh ảm áp, đã bị chia ngang xẻ dọc. Ngọn hải đăng giờ đây đã quá già nua... không còn đủ sức soi đời trên biển đêm. Thích Ca Phật Đài, nơi thu hút rất nhiều khách thập phương, giờ phải mua vé vào cổng. Hơn thế, nơi đây lại còn cấm mang theo máy ảnh, khiến du khách muốn chụp hình kỷ niệm thì phải trả với giá cắt cổ.

Với tôi Vũng Tàu giờ đây biển không còn hát... Đứng trên dinh Thành Thái nhìn ngang

Thủy Quân Lục Chiến

ra biển, nơi đó có hòn đá ngầm, không còn nghe tiếng sóng vỗ như mời gọi những đôi tình nhân hò hẹn vào những đêm chờ nước rút.

Xuôi dòng ký ức tìm về kỷ niệm của một thời ấu thơ, đầy cực khổ, đầy nắng gió, nhưng cũng đầy ấp tình cảm từ tế giữa người đối xử với người, tôi tưởng như mới xảy ra ngày nào. Sau lưng nhà nghỉ mát công chức, có quán ăn Thanh Đạm của gia đình tôi, chuyên nấu thức ăn miền biển, mở cửa 7 ngày. Ngoài giờ đi học, tôi cũng phụ giúp gia đình buôn bán. Tôi còn nhớ mãi lời của một người lính trận đến quán của chúng tôi đã từng hỏi:

- *Xin cô giới thiệu món ăn của quán này. Có món gì đặc biệt?*

- *Thưa ông, nơi đây chúng tôi có com chiên Thanh Đạm, canh "sún" (canh chua, nấu với tương hột và sả ớt, dưới dạng lẩu và ăn với bún), và chuối "bom"...*
- *Cô chủ nhỏ giới thiệu món ăn nghe dễ thương thật. Món đặc biệt của quán, sao toàn là súng với bom không vậy?*

Người lính chiến ấy vẫn thường đến quán Thanh Đạm dùng com mỗi khi đơn vị về dưỡng quân ở hậu cứ. Để rồi một ngày, trong cuộc hành quân sau cùng, người lính đó đã ra đi chẳng trở về. Sau này nghe đâu anh đã đền nợ nước....

Tôi nhớ quán kem Anh Đào có Mai Anh và Trang Đào, hai người bạn thời trung học của tôi.

Tôi nhớ quán bi da Thanh Cảnh với những bàn bi da như nam châm lôi cuốn thanh niên, có Kim Chi và Kim Phụng, hai người bạn mới lớn của tôi, đã từng làm ngây ngất bao chàng trai đa tình.

Tôi nhớ tiệm hình Kim Phượng đã cho tôi những tấm hình đầu đời để dán vào lưu bút ngày xanh.

Tôi nhớ tiệm may Thăng Long có người bạn chung lớp là Nghiêm Hoàng Mai, có người

yêu là SQ/ TĐ4/ TQLC, nhưng sau này lập gia đình với một huấn luyện viên trường Truyền Tin (bạn tôi giờ này đang định cư ở Florida).

Gần nhà tôi có rạp xi-nê Võ Ngọc Chấn, rạp Duy Tân... là những nơi có nhiều bóng tối, che chở cho những nụ hôn thầm ...

*

Để rồi hôm nay... tôi nghe lòng mình hoang dại, gặp lại người xưa... biết nói sao cho vừa!!!

Điền Trang của tôi "với một thời đã yêu và một thời đã chết" đang đứng trước mặt tôi. Đã gần 50 năm rồi còn gì! Có phải chính anh đó không? Người bạn tuổi tròn trăng của tôi, bây giờ quá già - già hơn số tuổi - đến nỗi tôi nhận không ra, khi gặp nhau trong một buổi họp mặt với bạn bè của một thời trung học Vũng Tàu.

(MX Thạch Thảo năm 1972)

Gặp lại Điền Trang, ký ức xa xưa bỗng hiện về như đang xảy ra trước mắt.

Đó là những kỷ niệm buồn mà chúng tôi cố gắng quên và cũng là lý do khiến chúng tôi chia tay nhau vĩnh viễn. Chàng xuất thân từ trường TSQ. Khi chúng tôi quen nhau thuở đó, chàng đã ra trường và đang phục vụ ở SĐ21/BB. Một lần về phép, chúng tôi lén lút hẹn hò bên ghé đá công viên. Mẹ tôi đang từ quán ăn Thanh Đạm, đột nhiên trở về nhà, không thấy tôi. Bà tức tốc bao xe ngựa đi tìm ... chung

quanh nhà thờ, sân chùa Tịnh Độ, những ki-
osk ở bãi trước... Cuối cùng bà cũng tìm được
tôi. Bà tịch thu giấy phép, căn cước quân nhân
của chàng. Sau 2 ngày năn nỉ, mẹ tôi mới trả
lại giấy tờ. Báo hại lần đó chàng về đơn vị
trễ phép bị phạt. Phần tôi thì nào đã được yên
thân. Mẹ tôi bắt tôi đến trước bàn Phật thấp
nhang và hứa từ nay xin chừa, sẽ chăm chỉ học
hành không còn hện hò đi chơi để mẹ phải lo
lắng nữa...

Chúng tôi bật tin nhau từ dạo ấy. Đôi lúc
tôi cũng thăm trách “tại sao chàng cố chấp?”

Còn mẹ tôi nữa... Sao Người lại khó khăn
với con cái như thế? Phải chăng vì ba tôi mất
sớm, mẹ phải vất vả nuôi dạy con cái nên tính
tình quá khó khăn? Ngày tôi vào trường Nữ
Quân Nhân cũng vậy, tôi đã bị mẹ đánh tới nát
2 cây chổi lông gà, không cho vào lính. Ấy thế
mà tôi cũng gan lì hết 8 năm. Đã là con người,
ai cũng có khối óc, trái tim, và nguồn rung cảm
của tâm hồn... “Mẹ ơi, sao mẹ không thông
cảm cho con?”

*Chúng tôi đã mất nhau cũng vì tự ái của
tuổi trẻ. Ký ức đau thương này đã từ lâu tôi
luôn quyện nó vào tim và xem như một kỷ
niệm buồn!!!*

Chúng tôi ứa nước mắt khi gặp lại nhau.
Cả hai bây giờ tóc đã ngả màu sương. Tôi
muốn hỏi “Anh bây giờ làm gì? Cuộc sống gia
đình ra sao? Có hạnh phúc không?”

Tôi được biết qua bạn bè, Điền Trang sống
lặng lẽ bên đời vốn quá nhiều bon chen, vật
chất. Trong cuộc sống riêng tư, anh là người
chậm rãi và điềm đạm. Anh như đã quá xa
những nuôi tiếc của một thời mới lớn, đang
chán chường nếp sống hiện tại và cũng chẳng
nghĩ đến tương lai. Bạn của tôi đó, giờ đây với
một thân hình già nua, mang đủ thứ bệnh trong
người, nhất là chứng Gout luôn hành hạ mỗi
khi thời tiết thay đổi, đang kiếm chút tiền chạy
ra chợ mua vài viên thuốc uống cho đỡ đau

nhức qua ngày đoạn tháng... Trời ơi! nửa mảnh
đời còn lại chàng sẽ làm gì và sẽ được gì? Bên
này chúng tôi vẫn luôn cố gắng giúp đỡ bạn
bè mỗi khi có thể. Tôi thường sinh hoạt với
hội đồng hương Vũng Tàu vốn có nhiều liên
lạc với những người bạn xưa cũ ở VN, vậy
mà tuyệt nhiên tôi vẫn không hề nghe tin tức
gì của Điền Trang, ngoại trừ lần này khi tôi về
thăm lại quê hương.

*“Người ơi gặp lại làm chi? Trăm năm biết
còn có chút duyên gì hay không?”*

Điền Trang ơi! Bất chợt nếu ngày nào anh
đọc được những dòng này, xin hãy tưởng tượng
như thế này “tôi đang ở một mình bên sườn
đồi, có dòng suối nhỏ nhỏ và cỏ xanh êm ả bò
trên mình tôi. Lá vàng khô sẽ quạt mát hồn tôi
những chiều... Tôi ở đó, sẽ nhớ đến từng CÁI
NHỚ và NỖI NHỚ sâu đậm mãi trong hồn.
Tôi sẽ gọi nó theo những chòm mây xám vẫn
bay ngang trên đỉnh đầu, để mang đi và rớt
rụng bên những khung cửa sổ... bởi vì nơi đó
đã có những “thương yêu”.

Nếu có duyên nợ ở kiếp sau thì xin hãy cho
chúng tôi

*“Nếu là chim, xin được làm chim liền cánh,
Nếu là cây, xin được làm cây liền cành,
Nếu là người, xin được sống cho tình yêu...”*

Bên ngoài một vài tiếng kêu của loài chim ăn
đêm chọt vang lên. Thỉnh thoảng cơn gió về
khuya lùa qua khung cửa sổ, khiến tôi rùng
mình thoáng lạnh và bàng hoàng tỉnh mộng,
trở về với thực tại của mình. Xin vĩnh biệt tình
hồng! Nếu có phút giây nào chợt nghĩ đến anh,
tôi sẽ thầm gọi hai tiếng “CỐ NHÂN”.

*

(Đoạn kết)

Sau khi trở về Mỹ, thỉnh thoảng chúng tôi
cũng có thăm hỏi nhau qua đường điện thoại,
được biết Điền Trang vẫn bằng lòng với cuộc
sống hiện tại để nuôi dưỡng tinh thần lạc quan,
tôi cũng an tâm cho bạn bè...

Thủy Quân Lục Chiến

Rồi một hôm bỗng nhiên có điện thoại reo lúc 5 giờ sáng, chưa tỉnh ngủ ,tôi càu nhàu tự nhủ “ai mà mới giờ này đã gọi”. Thế nhưng dù bực mình vì bị phá giấc ngủ tôi vẫn kê tai vào cellphone (vì tôi đi làm ca hai đến 12 giờ khuya mới về đến nhà):

-A lô!

Bên kia đầu dây là tiếng nức nở của Hương (con gái lớn của Điền Trang)

-Cô ơi ! ba con chết rồi

-Hôm nào vậy con?

-Đạ hôm qua cô ạ!

Rồi cháu ghen ngào trong đau xót:

-Ba con tự dung đột quỵ, chờ vào nhà thương Chợ Rẫy, cuối cùng bị liệt nửa người, nằm hơn 10 ngày không tiến triển gì thêm, hơn nữa tiền viện phí quá đắt nên ba con đòi về... Về nhà được có 1 tuần thì hôm qua ba con đã trút hơi thở cuối cùng vào ngày 18/11/2016.

Tôi cũng thật đau xót trước tình cảnh của bạn bè, thực sự có lòng nhưng tôi không đủ sức... Hy vọng chút quà mọn này giúp các cháu phần nào để phụ lo lắng cho anh vào phút cuối đời.

*

Thôi xa rồi anh nhé!!!

Nguyện cầu 10 Phương chư Phật tiếp độ hương linh Điền Trang sớm vắng sanh Cực lạc (chúng tôi đồng là Phật Tử cùng sinh hoạt dưới mái hiên chùa Linh Sơn Cổ Tự)

*

TB: Bài viết này thay mặt bạn bè, xin cảm ơn NT Bông Sơn đã lên tiếng nói giúp đỡ Điền Trang, một đứa em cùng trường Mẹ với anh, qua con bĩ cực. Chân thành cảm ơn anh!

Mũ Xanh THẠCH THẢO

*Bên
Dòng Sông
Ký ức*

Dzuy Lynch

Mùa Xuân năm ấy ta còn trẻ
Chinh chiến sa trường lập chiến công
Cổ Thành lửa giặc về phương Bắc
Thạch Hãn bờ Nam giữ vẹn toàn
Ôm giấc mộng lấp sông Bến Hải
Mơ ngày mai đoạt ải Nam Quan
Cho một ngày thống nhất giang san
Cho thỏa chí trai thời tao loạn
Sau mấy trận máu loang chiến địa
Dẫm ba ngày quân đóng tuyến sau
Tạm lìa chốn địa đầu gian khổ
Xa máu tanh, đạn nổ bom gào
Sông Nhung thuở ấy yên bình lạ
Lau lách đôi bờ đan lá xanh
Nước trong leo lẻo soi bóng cá
Đôi sim thơ mộng tím biếc hoa
Bốn mươi mấy mùa Xuân lướt qua
Quảng Trị, Sông Nhung chừ đã già
Ta náu thân tàn nơi đất lạ
Nhớ thương đồng đội chốn quê nhà

